

МІЖНАРОДНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

НАУКОВИЙ ВІСНИК
МІЖНАРОДНОГО
ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Серія:
ФІЛОЛОГІЯ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Випуск 46 том 3

Видавничий дім
«Гельветика»
2020

Збірник включено до категорії «Б» Переліку наукових фахових видань України зі спеціальності 035 «Філологія» на підставі Наказу Міністерства освіти і науки України № 1471 від 26.11.2020 р. (додаток 3).

Видання включено до міжнародної наукометричної бази
Index Copernicus International (Республіка Польща)

Серію засновано у 2010 р.

Засновник – Міжнародний гуманітарний університет

Друкується за рішенням Вченої ради Міжнародного гуманітарного університету
протокол 3 від 28.12.2020 р.

Видавнична рада:

С.В. Ківалов, акад. АПН і НАПрН України, д-р юрид. наук, проф. – голова ради; **А.Ф. Крижановський**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф. – заступник голови ради; **М.П. Коваленко**, д-р фіз.-мат. наук, проф.; **С.А. Андронаті**, акад. НАН України; **О.М. Головченко**, д-р екон. наук, проф.; **М.З. Згуровський**, акад. НАН України, д-р техн. наук, проф.; **В.А. Кухаренко**, д-р філол. наук, проф.; **Г.П. Пекліна**, д. мед. наук, проф.; **О.В. Токарев**, Засл. діяч мистецтв України.

Головний редактор серії – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри прикладної лінгвістики **М.В. Мамич**

Редакційна колегія серії «Філологія»:

С.В. Голик, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри англійської філології, ДВНЗ «Ужгородський національний університет»; **І.І. Дмитрів**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури та теорії літератури, Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка; **М.І. Зубов**, доктор філологічних наук, професор кафедри германських та східних мов, Міжнародний гуманітарний університет; **А.А. Кісельова**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри прикладної лінгвістики, Національний університет «Одеська юридична академія»; **А.П. Ладиненко**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов № 2, Національний університет «Одеська юридична академія»; **В.Я. Мізецька**, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри іноземних мов професійного спілкування, Міжнародний гуманітарний університет; **Г.В. Савчук**, кандидат філологічних наук, доцент кафедри перекладу та мовознавства, Міжнародний гуманітарний університет; **Ю.О. Томчаковська**, кандидат філологічних наук, доцент, в.о. зав. кафедри іноземних мов № 2, Національний університет «Одеська юридична академія»; **О.В. Шевченко-Бітенська**, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри іноземних мов № 1, Національний університет «Одеська юридична академія»; **О.К. Гадомський**, доктор філологічних наук, доктор габілітований гуманітарних наук в області мовознавства (Варшавський університет), професор, завідувач кафедри білоруських та українських досліджень, Інститут славистики, Опольський університет (Ополе, Польща).

Статті у виданні перевірені на наявність плагіату за допомогою програмного забезпечення StrikePlagiarism.com від польської компанії Plagiat.pl.

Повне або часткове передрукування матеріалів, виданих у збірнику
«Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету»,
допускається лише з письмового дозволу редакції.

При передрукуванні матеріалів посилання на
«Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету» обов'язкове.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 16819-5491Р від 10.06.2010

Адреса редакції:
Міжнародний гуманітарний університет, офіс 502,
вул. Фонтанська дорога, 33, м. Одеса, 65009, Україна,
тел. (+38) 099-547-85-90, www.vestnik-philology.mgu.od.ua

© Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету.

Серія: «Філологія», 2020

© Міжнародний гуманітарний університет, 2020

*Бровко О. О.,**доктор філологічних наук, професор,**завідувач кафедри української літератури, компаративістики і гринченкознавства
Київського університету імені Бориса Грінченка*

МЕТОДОЛОГІЯ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЙНІ МОДЕЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ У ПРАЦЯХ МАГДАЛИНИ ЛАСЛО-КУЦЮК

Анотація. У дослідженні представлена спроба методологічного осмислення основ літературно-критичної діяльності румунської вченої; проаналізовано внесок Магдалини Ласло-Куцюк в українську науку; узагальнено теоретичні, історичні та літературні праці, присвячені загальній поезії та інтерпретації української літератури.

Автор зосереджує увагу на інтерпретації української літератури та концепції української літератури, заснованої на статтях Магдалини Ласло-Куцюк, а також специфіці індивідуального стилю критика. Предметом наукового аналізу стали методологічні принципи, актуальні для сучасного літературознавства.

У працях, присвячених творчості Тараса Шевченка, Івана Франка, українсько-румунським літературним зв'язкам, аналізу текстів української літератури ХХ століття, дослідниця пропонує різні інтерпретаційні моделі. Серед літературознавчих теорій ХХ ст., які найбільш широко і продуктивно застосовувала Магдалина Ласло-Куцюк, варто виокремити герменевтику, компаративістику, культурну антропологію, міфокритику та інтертекстуальність.

Здійснено спробу аналізу ідей у контексті основних напрямів розвитку літературознавчої думки на тлі методологічних пошуків літературознавства. Розвиток міждисциплінарних студій, потреба кристалізації універсальної методології на тлі плюралістичності й теоретичного еkleктизму – ознака індивідуальних наукових пошуків дослідниці. Магдалина Ласло-Куцюк продемонструвала ефективність різних методологічних підходів і методів аналізу тексту.

Важливо, що Магдалина Ласло-Куцюк акцентує на новому типі дискурсу, інспірованому Чорнобильською катастрофою. Оригінальними є зставлення романів Юрія Андруховича «Московіада» і Олександра Солженіцина «Раковий корпус». Інтертекстуальні параметри виводять на потенційну інтерпретацію цих творів під різними перехресними поглядами: екзистенційними, онтологічними, антропологічними, геополітичними, антиколоніальними. Окрім того, аналізуючи стиль Юрія Андруховича, Магдалина Ласло-Куцюк звертається до досвіду соціоніки. Специфіка критичного мислення і стилю вченої може стати предметом подальших досліджень.

Ключові слова: Магдалина Ласло-Куцюк, методологія, літературознавство, інтерпретація, українська література, українсько-румунські літературні зв'язки.

Постановка проблеми. Сучасна гуманітаристика потребує нової метамови, яка не може бути створеною без реабілітації наявних у традиції понять, а також вміння генерувати нові смисли, що дає змогу вивчати і вписувати художні тексти в актуальні світоглядні, соціокультурні, культурно-історичні, націокультурні, тео-

ретико-методологічні системи, виділяти їхні унікальні (етно-національні) й універсальні (загальнолюдські) ознаки.

Одним з актуальних аспектів новітнього літературознавства є інтеграція вітчизняної і зарубіжної україністики як репрезентантів національної, аксіологічної мистецької ідентичностей у художньому і критичному дискурсах, а також розвиток міждисциплінарних студій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значення ідей і інтерпретаційних практик Магдалини Ласло-Куцюк для розвитку літературознавства вже були предметом наукової рецепції. Зокрема, творчість Тараса Шевченка в дослідженнях Магдалини Ласло-Куцюк стала предметом аналізу в роботах Ірини Каїзер [4; 5]. Спостереження румунської літературознавиці щодо психологічних аспектів художнього творення в науковому осмисленні Івана Франка привернули увагу Михайла Гнатюка [1]. Тетяна Свєрбілова та Людмила Скорина розгортають тезу Магдалини Ласло-Куцюк про спорідненість «Народного Малахія» Миколи Куліша з романом Джеймса Джойса «Улісс» [9]. Вікторія Соколова проаналізувала рецепцію драматургії Лесі Українки в теорії драми Магдалини Ласло-Куцюк [10]. На літературознавчі студії дослідниці в контексті популяризації соціоніки звернув увагу Григорій Шульман [12]. Проте теоретико-літературні погляди румунської вченої залишають простір для актуальних методологічних студій.

Метою статті є спроба методологічного відображення основ літературно-критичної діяльності Магдалини Ласло-Куцюк. Стаття присвячена актуальній для сучасної гуманітаристики літературній методології, розробленій у дослідженнях румунської вченої.

Виклад основного матеріалу. Серед літературознавчих методологій ХХ ст., які найбільш широко і продуктивно застосовувала Магдалина Ласло-Куцюк, варто виокремити герменевтику, компаративістику, рецептивну естетику, культурну антропологію, міфокритику та інтертекстуальність. Така методологічна плюралістичність характеризує корпус літературознавчих студій з україністики, репрезентований низкою досліджень, серед яких найвідомішими є «Шевченко в Румунії» (1961), «Румунсько-українські літературні взаємини ХІХ – початку ХХ ст.» (1972), «Питання української поезики» (1974), «Велика традиція» (1979), «Шукання форми: нариси з української літератури ХХ століття» (1980), «Засади поезики» (1983), «Вогонь і слово: Космогонічний міф на Україні» (1992), «Боги світла і боги темряви» (1994), «Ключ до белетристики» (2000), «Творчість Шевченка на тлі його доби» (2002), «Текст і інтертекст в художній творчості Івана Франка» (2005) тощо.

З'ясуємо особливості теоретико-методологічного інструментарію, запропоновані дослідницею інтерпретаційні версії творів української літератури, спираючись на працю «Ключ до белетристики», в якій творчо переосмислено міметичні засади поезики в контексті актуальних методологічних пропозицій. «В нашу добу «переоцінки всіх цінностей» деякі літературознавці, в тому числі і українські, схильні ставити під сумнів основні принципи цього твору, зокрема аристотелівське поняття мімезису. Ми такого негативізму не поділяємо і вважаємо, що «Поетика» Аристотеля – справді основний підручник для літератури, тобто для словесного мистецтва, який нічим не суперечить сучасній естетиці», – наголошує авторка [8, с. 5]. Звертаючись до засадничих ідей герменевтики як загальної методології гуманітарного знання й основи для інтерпретації, Магдаліна Ласло-Куцок спирається на тексти давньої української літератури, актуалізує дослідження впливу Реформації на творчість Григорія Сковороди, зупиняється на рецепції ідей професора Віттемберзького університету Августа Бухнера, апелює до праці Леоніда Ушкалова «Світ українського барокко» (1992).

Коментуючи практичну реалізацію аналізу тексту на засадах герменевтики, дослідниця звертається до праці Бориса Навроцького «Мова та поезія. Нарис з теорії поезики» (1925) і пояснює сутність герменевтичного кола на прикладі роману «Хіба режуть воли, як ясла повні?». У підрозділах «Автор і твір», «Роль підсвідомого у літературній творчості» Магдаліна Ласло-Куцок, як і Іван Франко, шукає секрети словесного мистецтва у психологічній сфері; окреслює сутність фрейдіанської та юнгіанської моделей психоаналізу, подає власну інтерпретацію поезій Богдана-Ігоря Антонича та Євгена Маланюка. Проте, за переконанням дослідниці, «справжній прорив, тобто синхронізація з сучасним рівнем світової літератури, стався тільки на початку 90-х років. В 1992 році, 70 років після появи роману Джеймса Джойса «Улісс», від якого числиться початок модернізму в європейській прозі, появилася і на Україні твір по-справжньому фрейдистський. Ідеться про роман Юрія Андруховича «Рекреації»» [8, с. 68].

Переміщення уваги на інші, відмінні від художньої літератури, форми мистецької та власне комунікаційної активності людини на межі ХХ–ХХІ століть суттєво позначилося й на літературознавстві. «Критик аналізує формальний об'єкт інтерпретації, звертаючись до глибинних семіотичних та культурних процесів, відповідно до яких об'єкт (або текст) розташований», – зауважують Чарлз Вінквіст і Віктор Тейлор в «Енциклопедії постмодернізму» [3, с. 244]. Натомість у потрактуванні Антуана Компаньйона літературна критика сприймається як «такий дискурс про твори літератури, де наголос падає на досвід їхнього читання, де описується, інтерпретується, оцінюється смисл та ефект цих творів для читача компетентного, але не обов'язково вченого та професійного. Критика оцінює, судить; її засобами є симпатія (або антипатія), самоотождотження, самопроекція; її ідеальним місцем є не університет, а салон (що перевтілюється нині в періодичний друк); її відпочаткова форма – світська бесіда» [6, с. 25]. Цікаво простежувати, як переплітаються в окремих розвідках літературного критика різні методологічні підходи та методи аналізу тексту, спроектовані на популяризацію художньої літератури. Зокрема, звернімося до літературно-критичної рецепції роману Юрія Андруховича «Московіада», поданої в книжці «Ключ до белетристики» [8].

Важливо, що Магдаліна Ласло-Куцок акцентує на новому типі дискурсу, інспірованому Чорнобильською катастрофою. «Крах радянської імперії міг також викликати подібні страхи, і любителі апокаліпсичних пророцтв могли вбачати такі ознаки в Чорнобильській аварії. Не випадково ж свого часу журналісти підшукали відповідне місце в 8-ій главі Одкровення Іоанна Богослова (стих IX)» [8, с. 70]. Однак якщо Тамара Гундорова навколо цієї події вибудовує модель розвитку літератури у відомій праці «Післячорнобильська бібліотека: український літературний постмодерн» (2005) [2], то Магдаліна Ласло-Куцок Чорнобиль сприймає як один із виявів страху перед кінцем світу, породження підсвідомого, навіть колективної підсвідомості. Тому в інтерпретації румунської дослідниці «Московіада» Юрія Андруховича постає як бурлескна есхатологія, побудована як еманация підсвідомості одного персонажа. «Це спостерігається в романі «Улісс» Джеймса Джойса або в романі Ентоні Берджеса «Механічний апельсин», переклад якого з'явився на сторінках ж. «Всесвіт» в 1990 році і міг послужити моделлю для способу викладу матеріалу у творі «Московіада», тим більше, що твір Берджеса антиутопічний, отже, проєктований на майбутнє і являє собою гіперболу. Це ж саме можна сказати про апокаліптичний твір Андруховича «Московіада»» [8, с. 69–70]. Магдаліна Ласло-Куцок наголошує на спорідненості фіналу «Московіади» з епілогом до роману Олександра Солжениціна «Раковий корпус» [11]. Дослідниця зазначає, що інтертекстуальний зв'язок між цими двома творами безперечно наявний, однак, за її задумом, у цьому розділі «Ключа до белетристики» не місце писати про це докладніше, бо йдеться насамперед про підсвідомість письменника і рефлексії від його твору. Погоджуємося з Іветтою Кудиною, для якої випробування Олега Костоглотова в «Раковому корпусі» неволею і виключеність із загального ланцюга існування пов'язують хронотоп онкологічного диспансеру з табірною зоною і засланням, що втілюється мотивом кола. Замкнений часопростір, контексти історичної, духовної та медичної безвиході в горизонтальній моделі кола прориває вертикальний аксіологічний мотив вічності [7, с. 65]. Коментуючи розв'язку сюжету «Московіади», Магдаліна Ласло-Куцок зауважує, що вся сцена з фантомами минулого має структуру сновидін із фантазмагоричними метаморфозами, включаючи долю «Я» оповідача, який застрелюється після того, як подолав усіх привидів. «Але він виявляється живісінький під час затоплення Москви від дощів і підземних каналів, і навіть має силу сісти на поїзд, який везе його до Києва. Твір кінчається останнім зверненням до уявного майбутнього короля України Олелька Другого такими високопоетичними словами: «Іноді нам сниться Європа. Приходимо вночі на берег Дунаю. Щось таке пригадується: теплі моря, мармурові брами, гарячі камені, виткі рослини півдня, самотні вежі. Але довго це не триває. Отакий він переважно є, Ваш народ. Іншого, Ваша Милосте, не маємо – ні Ви, ні я. Колись він і Вас і мене любить. А поки що їздить у жорстоких московських вагонах. Або спить на вокзалах – тьмяний, сірий, повільний. І що з ним станеться далі, не знаю. Проте дуже хотів би знати. Бо я сьогодні не втікаю, а повертаюся. Злий, порожній, до того ж із кулею у черепі. На дідька мене комусь треба? Теж не знаю. Знаю лишень що тепер майже всі ми такі. І залишається найпереконливіша з надій, заповіді на славними предками: якось то воно буде. Головне, дожити до завтра. Дотягнути до станції Київ. І не злетіти к бісовій матері з цієї полиці, на якій завершую свою

невдалу доволосвітню подорож». З кошмару народжений підсвідомістю виклад поволі переходить в міф, а далі в узагальнену реальність доби» [8, с. 71–72]. І далі дослідниця, орієнтуючись радше на широку аудиторію читачів, несподівано трактує специфіку стилю «Московіади», залучаючи досвід соціоніки, якою вона в цей час захопилася: «Андрухович інтуїтивно-етичний, статичний та ірраціональний екстраверт, що в соціоніці має літературний псевдонім «Гекслі». Як екстраверт, він повністю абсорбований предметом, жадібний отримати якнайбільше вражень від зовнішнього світу, опрацьовуючи ці враження постійно <...> Він щоразу, захищаючи персонажі від небезпек із боку інших, підкреслює надмірно еротику, ірраціональну поведінку, зокрема поведінку алкоголіка і т. д. Це особливо відчутно в «Московіаді», написаній від першої особи і заснованій в значній мірі на враженнях самого автора, який справді в період падіння тоталітаризму був студентом Московського Інституту літератури ім. Горького. Читачам, які звикли до традиційного, переважно сентиментального українського роману, таке «натуралістичне» письмо можливо не подобається. Однак треба зважати на те, що автор цілком ширий і природний. Через свою психічну структуру інакше про дані події писати він не міг, не зраджуючи самому собі» [8, с. 71–72].

Такий поворот літературознавчої рефлексії виявляється для вченої не випадковим. Знаково, що видання «Ключ до белетристики» присвячене литовському психологу Аушрі Аугустінавічюте, одній із розробниць теорії соціоніки на основі аналітичної психології К.Г. Юнга, теорії інформаційного метаболізму психіатра А. Кемпінського та частково ідей зі сфери кібернетики. Окрім того, залучення в інших розділах «Ключів до белетристики» досвіду психології та соціології та окрема розвідка із соціоніки є не ситуативно вмотивованим, а актуальним і закономірним, адже розвиток міждисциплінарних досліджень, потреба кристалізації універсальної методології на тлі плюральності й теоретичного еклетицизму – ознака індивідуальних наукових пошуків дослідниці і прикмета сучасного наукового дискурсу. «Соціоніка, – пише М. Ласло-Куцок, – подає безцінну допомогу відділенню дійсності від уяви. Визначивши за її сприяння тип інформаційного метаболізму цього письменника, знатимемо, які психічні функції у нього переважали, як він сприймав дійсність і в якому напрямку переважно моделював її» [8, с. 192]. У «Ключі до белетристика» авторка проєктує моделі, визначені в соціоніці, на психотипи українських письменників («Дон Кіхот» – Іван Франко, «Гамлет» – Василь Стефаник, «Єсенін» – Михайло Коцюбинський, «Наполеон» – Юрій Щербак, «Джек Лондон» – Лесь Мартович, «Габен» – Ольга Кобилянська). Наскільки дієвою є практика аналізу літературознавчого психотипів авторів, персонажів і читачів із позицій соціоніки, звісно, можна дискутувати, але така модель его-ідентичності в проєкції на мистецьку і критичну практику може бути ще одним чинником зростання інтересу до художньої літератури.

Висновки. Якщо в ранніх працях Магдалини Ласло-Куцок домінував генетико-контактний компаративний аспект, то в подальших студіях спостерігаємо актуалізацію порівняльно-типологічних досліджень, а також методологічний плюралізм, в якому вбачається закономірний феномен, корелятивний епосі постмодернізму, структурі її світосприйняття й мислення, на відміну від попередніх етапів літературознавства. Окреслені Магдалиною Ласло-Куцок інтертекстуальні параметри виво-

дять на потенційну інтерпретацію згаданих творів під різними перехресними поглядами: екзистенційними, онтологічними, антропологічними, геополітичними, антиколоніальними, заострюючи не стільки сходження, скільки відмінності позірно подібних сцен. Символіка кола, екзистенційного повернення персонажів, змодельованих як Homo Viator, але переміщених у замкнений простір, а також міждисциплінарні пропозиції дослідниці можуть стати не тільки предметом для подальших студій, а й визначити нові аспекти інтерпретації творів української літератури.

Література:

1. Гнатюк М. Проблеми психології творчості у науковому осмисленні Івана Франка *Парадигма*. 2010. Вип. 5. С. 69–84.
2. Гундорова Т. Післячорнобильська бібліотека: український літературний постмодерн / Український науковий ін-т Гарвардського ун-ту, Інститут критики. Київ : Критика, 2005. 263 с.
3. Енциклопедія постмодернізму / за ред. Ч. Вінквіста та В. Тейлора ; пер. з англ. В. Шовкун ; наук. ред. пер. О. Шевченко. Київ : Вид-во С. Павличко «Основи», 2003. 503 с.
4. Каїзер І.Ю. Творчість Тараса Шевченка у дослідженнях Магдалини Ласло-Куцок. LAP LAMBERT Academic Publishing, 2017. 60 с.
5. Каїзер І.Ю. Шевченка в колі класики: нові підходи до вивчення творчості великого українського поета (на основі публікацій М. Ласло-Куцок) *Актуальні питання суспільних наук та історії медицини. Спільний українсько-румунський науковий журнал. Серія «Філологічні науки»*. 2017. № 3. С. 100–103.
6. Компаньон А. Демон теорії. Література і здоровий смысл / пер. с фр. С. Зенкіна. Москва : Изд-во Сабашниковых, 2001. 336 с.
7. Кудинова І.Ю. Повесть А.И. Солженицына «Раковый корпус» как этап формирования художественного метода писателя : дис. ... канд. филол. наук : 10.01.01 «Русская литература» / Саратовский национальный исследовательский государственный университет имени Н.Г. Чернышевского. 2018. 173 с.
8. Ласло-Куцок М. Ключ до белетристики. Бухарест : Мустанг, 2000. 291 с.
9. Свербілова Т., Скорина Л. Українська драма 30-х рр. ХХ ст. як модель масової культури та історія драматургії у постатях. Черкаси : Маклаут, 2007. 384 с.
10. Соколова В. Драматургія Лесі Українки в теорії драми М. Ласло-Куцок *Леся Українка в діаспорному літературознавстві. Німецько-українські зв'язки* : Збірник наук. праць за матеріалами Міжнародної наукової конференції в Мюнхені, 3.04.2019 – 7.04.2019 / укл. і заг. ред.: Д. Блохин, М. Моклиця. Т. XI. Осадча Ю.В. Мюнхен-Тернопіль, 2019. С. 231–239.
11. Солженицын А.И. Раковый корпус: Повесть. Москва : Худож. лит., 1990. 462 с.
12. Шульман Г.А. Соционический тип Тараса Григорьевича Шевченко: (по книге М.А. Ласло-Куцок «Творчество Шевченко на фоне его эпохи») *Психология и соционика межличностных отношений*. 2016. № 1-2. С. 63–68.

Brovko O. Methodology and interpretation models of Ukrainian literature in the works of Magdalena Laszlo-Kutsiuk

Summary. The author focuses on the interpretation of Ukrainian literature and concept of Ukrainian literature, grounded in Magdalena Laslo-Kutsiuk articles, as well as the individual style of the critic. The subject of scientific analysis was methodological principles relevant to modern literary studies.

The article presents an attempt at methodological reflection on the basis of the literary critical activity of Romanian sci-

entist. In this article analyses the contribution into Ukrainian science of Magdalena Laslo-Kutsiuk. The article summarizes the theoretical, historical, and literary works, devoted general poetics and interpretation of Ukrainian literature.

In the works devoted to the works of Taras Shevchenko, Ivan Franko, Ukrainian-Romanian literary relations, analysis of texts of Ukrainian literature of the twentieth century, the researcher proposes different interpretative models. Among the literary theories of the XX century, which were most widely and productively used by Magdalena Laszlo-Kucyuk, it is worth to distinguish hermeneutics, comparative studies, cultural anthropology, mythocriticism and intertextuality.

An attempt is being made to analyze the ideas in the context of the main directions of development of the literary, against the background of methodological searches of literary studies. The development of interdisciplinary research, the need to crystallize a universal methodology on the background of plu-

ralism and theoretical eclecticism – a sign as individual scientific research.

It is important that Magdalena Laszlo-Kutsiuk emphasizes a new type of discourse inspired by the Chernobyl catastrophe. The original is the exhibition of Yuri Andrukhovich's novels "The Moscoviada" and Oleksandr Solzhenitsyn's "Cancer Ward". Intertextual parameters lead to a potential interpretation of these works under different cross-cultural perspectives: existential, ontological, anthropological, geopolitical, anticolonial. In addition, when analyzing Yuri Andrukhovich's style, Magdalena Laszlo-Kucyuk turns to the experience of sociotics. The specifics of critical thinking and style of the scientist may be the subject of further research.

Key words: Magdalena Laslo-Kutsiuk, methodology, literary criticism, interpretation, Ukrainian literature, Ukrainian-Romanian literary ties.

ЗМІСТ

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

<i>Авксентьєва Г. А., Малицька О. В.</i> СПЕЦИФІКА ПОРТРЕТУВАННЯ У ЗБІРЦІ ВАЛЕРІЯ ШЕВЧУКА «У ЧЕРЕВІ АПОКАЛІПТИЧНОГО ЗВІРА».....	4
<i>Адамович А. Є., Зімонова О. В., Шлєіна Л. І.</i> ОБРАЗ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО ЯК ХУДОЖНІЙ КОНЦЕПТ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХХ СТОЛІТТЯ.....	8
<i>Александрова Г. О.</i> ТРАДИЦІЇ ФРАНЦУЗЬКОГО НУАРУ В РОМАНІ ДАНИЕЛЯ ПЕННАКА «УСЕ ДЛЯ ЛЮДОЖЕРІВ».....	12
<i>Артеменко Л. В.</i> ІСТОРИЧНИЙ ГЕНЕЗИС ТЕМИ МИТЦЯ І МИСТЕЦТВА У ТВОРАХ АНТИЧНОЇ ХУДОЖНЬОЇ СЛОВЕСНОСТІ.....	16
<i>Бабай Л. В.</i> МІКРОТОПОНІМІЯ СВІТУ СЕМИ КОРОЛІВСТВ У РОМАНІ ДЖ. Р. Р. МАРТИНА «ГРА ПРЕСТОЛІВ».....	20
<i>Березнікова Н. І.</i> МАРКЕРИ ІНДИВІДУАЛЬНОГО САМОРОЗВИТКУ В КОЛЕКТИВНІЙ ІДЕНТИЧНОСТІ СУЧАСНОЇ КОРИННОЇ МОЛОДІ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ (НА ПРИКЛАДІ ОПОВІДАННЯ ШЕРМАНА АЛЕКСІ «SEARCH ENGINE»).....	24
<i>Бондарева О. Є.</i> АНТИВОЄННА П'ЄСА СЕРЕДИНИ ХХ СТОЛІТТЯ: ПРИНЦИПИ ПОБУДОВИ ТА АПЕЛЮВАННЯ ДО ПРАКТИК DELL'ARTE, КОМЕДІЇ СИТУАЦІЙ, КІНО, ДИДАКТИЧНОГО ТЕАТРУ, ТЕАТРУ ЖОРСТОКОСТІ (НА МАТЕРІАЛІ «СВЯТА ЗАЛІЗА» РОБЕРТО АРЛЬБА).....	29
<i>Бровко О. О.</i> МЕТОДОЛОГІЯ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЙНІ МОДЕЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ У ПРАЦЯХ МАГДАЛИНИ ЛАСЛО-КУЦЮК.....	33
<i>Величковська Ю. Ф.</i> РІВНІ РЕАКЦІЇ НА ПРОБЛЕМУ РОЗВИТКУ АНТИКОЛОНІАЛЬНИХ ІДЕЙ У НАЦІОНАЛЬНІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХVІІІ – ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ СТОЛІТЬ.....	37
<i>Вірич О. В.</i> ПРОБЛЕМА БУТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ В КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ М. МАТІОС «НАЦІЯ»).....	43
<i>Гурдуз А. І.</i> КОМБІНАТОРНІСТЬ МІФОПОЕТИКИ РОМАНУ СЮЗАННИ КЛАРК «ДЖОНАТАН СТРЕНДЖ І МІСТЕР НОРРЕЛЛ».....	48
<i>Динниченко Т. А.</i> МЕТАФОРИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ПСИХІЧНОГО РОЗЛАДУ В РОМАНІ А. ФРАНСА «БОГИ ЖАДАЮТЬ».....	53
<i>Дмитренко В. І.</i> ХУДОЖНЯ ЕКСПЛІКАЦІЯ КРЕАТИВНОСТІ В УКРАЇНСЬКИХ СОЦІАЛЬНО-ПОБУТОВИХ КАЗКАХ.....	57
<i>Zhovtani R. Ya.</i> THE CULTUROLOGICAL ASPECTS OF FLASH FICTION BY ERNST WIECHERT.....	61
<i>Ковлік С. І.</i> ФУНКЦІЇ ПОДІЇ-ФАТУМУ В НОВЕЛІ П. ЗЮСКІНДА «ГОЛУБ».....	65
<i>Крижна А. В.</i> ІНТЕРПРЕТАЦІЯ СВІТОВОГО ОБРАЗУ ДОН ЖУАНА В ДРАМАТИЧНІЙ ПОЕМІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ «КАМІННИЙ ГОСПОДАР».....	69

НАУКОВИЙ ВІСНИК МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Серія: ФІЛОЛОГІЯ

Науковий збірник

№ 46 том 3, 2020

Серію засновано у 2010 р.

Коректор – Вишнякова Я.І.

Комп'ютерна верстка – Кузнєцова Н.С.

Підписано до друку 30.12.2020 р. Формат 60x84/8. Обл.-вид. арк. 27,07, ум. друк. арк. 22,55.
Папір офсетний. Цифровий друк. Наклад 200 примірників. Замовлення № 0321/122.

Надруковано: Видавничий дім «Гельветика»

(Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 6424 від 04.10.2018 р.)

65101, Україна, м. Одеса, вул. Інглєзі, 6/1

Тел. +38 (048) 709 38 69, +38 (095) 934 48 28, +38 (097) 723 06 08

E-mail: mailbox@helvetica.com.ua